

50 nya födelse- och namnsdagsgratulationer på vers.

Alfson, Georg,

81 A Br.

National Library
of Sweden

ALFSON, G.

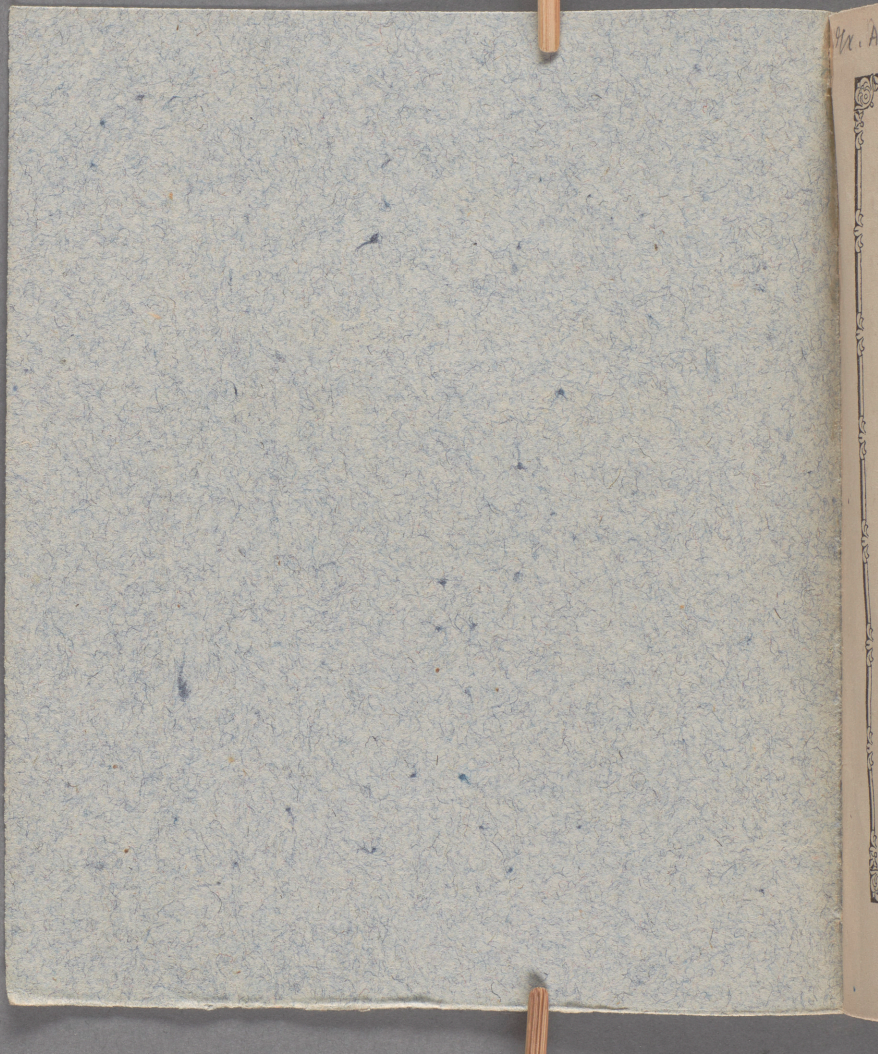
50 nya födelse- och
hamnsdag gratulationer

Full. ca.

(Br)

o

Sthlm
1854

12. A.

Vitt. Sv.

(Bv)

0

50

NYA

**FÖDELSE- OCH NAMNSDAGS-
GRATULATIONER**

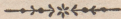
PÅ

VERS,

AF

GEORG ALFSON.

Andra, med 30 nya, tillökade upplagan.

1854

50

NYA

**FÖDELSE- OCH NAMNSDAGS-
GRATULATIONER**

PÅ

VERS,

AF

GEORG ALFSON.

—
Andra, med 30 nya, tillökade upplagan.

—+363—

STOCKHÖLM.

Då 1:sta upplagan af dessa gratulationer utkom, såsom
bihang till en brefbok, önskade mången att ega gratulatio-
nerna särskildt; hvarföre utgifvaren ansett sig böra föranstalta
om denna 2:a upplaga, med större delen nya, förut otryckta.

Vid användande af efterföljande, och uppsökande af de
för tillfället bäst passande, iakttages att *N° 1* passar endast
för Anna, *2* för Carl, *3* för Carolina (eller annat namn på
—ina som infaller på våren), *4* för Charlotte, *5* för Gu-
stafva, *6* för Lovisa, *7* för Magdalena, *8* för Margaretha,
9 för Mathilda, *10* för Oscar (endast en mycket ung), *11*
för Sophia, *12—16* för endast två- eller trestafviga namn,
men alla de andra för hvad namn som helst.

N° 29, 30 passa endast på våren, *12, 13, 17, 19, 31,*
32 på sommaren, *34—36* på hösten och *18, 22* endast på
vintern, alla de andra för hvilken årstid som helst.

N° 23—26, 29, 31, 37 passa endast för unga flickor
om *16—20* års ålder, *13* endast till medelålders, *41* till en
gubbe, *38* till en fästmö och *39* till en fästman, *40* till en
ungkarl, *19—21, 27* till ogifta i allmänhet och *42* till en
moder. De öfriga kunna användas till hvilken ålder och
lefnadsställning som helst.

LIBRARY
UNIVERSITY OF TORONTO
JAN 10 1907

I. Till Namnsdagar.

I.

Hör, vännerna önska dig, Anna,
All lycka på dagens fest!
Med rosor ej kransas din panna;
Men glädjen är dock en gäst.

Ty är det ock vinter i norden
Och ger den för blommor snö,
Så finns dock *en* vår uppå jorden,
Som aldrig kan kylas och dö.

Den våren är den, vi bära
I hjertat, från år till år;
Dess blommor vi nu förära
— En skänk, den du bäst förstår!

2.

Hvem vet hvad framtidsdagen
Uti sitt sköte bär,
Om den har sorg att gifva,
Om fröjd den dig beskär!

Dock, hur sig lyckan vänder,
 Vi hoppas nog ändå,
 Att du ur lifvets strider
 Med seger gladt skall gå.

Ditt namn är Carl; — det ordet
 Är välkändt i vår bygd;
 Så likna våra Carlar
 I manlighet och dygd!

3.

Se, våren är kommen
 Och grönskan är ny;
 När solen vändt åter
 Strax vintern måst fly.

Och fåglarne qvåda,
 Så glada på gren.
 De sjunga, att ängen
 Bär sippor allre'n.

Ja! ängen bär sippor
 Med sagraaste glans;
 Åt dig Carolina *)
 Den bjuder sin krans.

*) Så väl här, som på alla ställen der namn förekomma, kunna de utbytas mot andra, endast att, om de stå i rimmet, ändelsen bibehålles, och att alltid det utbytta är lika långt, d. v. s. har lika många stafvelser, och den namnsdagen inträffar en årstid, för hvilken verserna passa.

4.

Uppå vår jord det är ej godt,
 Att inga vänner ega:
 Men detta aldrig var din lott
 Vår egen älskade Charlott,
 Det kan ditt hjerta säga.

Se nu, som i förflutna dar,
 Hur många här sig gläda,
 Att dig man i sin krets än har,
 Och dina lockar en och hvar
 Med blommor vill bekläda.

5.

Glad må du sommarn af lifvet få njuta,
 Ungdomen länge i minnet stå kvar;
 Snart, förr'n du tror, skall dess herrlighet sluta,
 Tiden ej dröjer, så hastigt den far.
 Ack! må du verka när krafter du äger,
 Flitigt om hösten din skörd samla in;
 Vintern, den kalla, så trött på ditt läger;
 Amen, du läser i kammaren din.

6.

Liksom den lilla fågeln fri
 Och lycklig lifvet njut,
 Var älsklig, du skall älskad bli'
 Intill din lefnads slut.
 Snart våra lefnadsdar förgå,
 Ack! må du gladt dem lefva få.

komma,
 e stå i
 bytta är
 namns-

7.

Mildt och vänligt solen allt bestrålar,
 Allt uppå din namnsdag fröjdar sig;
 Glädjen sig i allas blickar målar
 Då sin önskan de hembära dig.
 Alla granna ord de kunnat spara
 Lägga de uti sin önskan nu;
 Enkel, men så hjertlig, min skall vara,
 När jag önskar: Fröjd och lycka bara;
 Allt det bästa dig jag tyder ju.

8.

Med en glädje innerlig
 Alla nu vi gratulera,
 Rikedom, vi önska dig,
 Glädje, lycka, fröjd, med mera;
 Alla lifvets små besvär
 Rödjas undan, sorgen viker,
 Evig glädje utan like —
 Tills din lefnad slutad är, —
 Aldrig må du sakna här.

9.

Må till din ålderdoms sednaste dagar
 Alltid din himmel bli molnfri och klar;
 Tynga dig åren, af trötthet du klagar,
 Hvila dig, tänk på de flygtade da'r.
 Icke kan alltid din ungdom få vara,
 Lifvet också sina skiften ju fått;
 Dagarna flygta, du kan dem ej spara,
 Allt är på jorden förgängelse blott.

10.

Från det mäktiga slott till det ringaste tjäll,
 Öfverallt, ibland gammal och ung,
 Har man högtid i dag, och en högtid så stor;
 Ty man ropar nu: lefve vår Kung!

I vår husliga krets firas äfven en fest;
 Men *vår* Oscar är kungen för den;
 Derfor glädjas vi nu, därför höjes vår röst
 Till ett lefve! för Oscar, vår vän.

Och vi prisa dig säll, som i ungdomen är,
 I den glada förhoppningens tid,
 Och vi önska dig sist, att du modig må gå
 Genom lefnadens faror och strid.

11.

Sorgfri må din lefnad vara
 Och dig glädje städse följa;
 På din väg må blommor hölja
 Hvarje stötesten och fara;
 Ingenting dig fattas må,
 Allt af lyckan må du få.

12.

Tyst jag satt, på dig jag tänkte,
 Var så hjertligt nöjd och glad;
 Och så vänligt solen blänkte,
 Så på blomma som på blad.

Då i dag Christin' vi fira,
 Af de täcka blommor små,
 Dig en liten krans att vira;
 Var min hjertans tanke då.

Ack! jag mig så lifvad kände,
 Jag poetiskt sinnad blef;
 Allt i poesi sig vände,
 Och jag dessa rader skref.

Lilla kransen då jag glömde;
 Men du visst förlåter mig,
 Då jag i min tjusning drömde,
 Var ju tankarne hos dig.

Nu jag vill en önskan tyda,
 Som är hjertlig, innerlig,
 Samma sak, hur orden lyda,
 Blott den rätt förstås af dig.

Fröjd och glädje, frid och lycka
 Uti rikligaste mått,
 Må din lefnads bana smycka!
 Har Du bättre önskan fått?

Fri från sorger och bekymmer,
 Må du länge lefva få;
 Till dess lifvets afton skymmer
 Och du nöjd vill hädan gå.

13.

Sköna dag, som nu är inne,
 Då ditt namn vi fira få,

Hos en hvar i tacksamt minne
 Långe skall du tecknad stå.
 Hvar och en uppå sitt vis,
 Emma, dig till lof och pris,
 Nu sin bästa hyllning gifver;
 Min en hjertlig önskan blifver.

Allt hvad godt du kan dig tänka
 Måtte du af himlen få,
 Som en liten stjerna blänka
 Och som rosen älsklig stå.
 Blir din blomningstid ock kort
 Och din skönhet vissnar bort;
 Hjertats godhet skall du bära,
 Den skall bli' din högsta ära,

14.

Vi vilja på Sophias dag,
 Uti ett gladt och muntert lag,
 En välgångsönskan gifva;
 — Ack, må den uppfylld blifva!

Vi bedja, att hvar dag som flyr,
 Må, fri från sorgliga bestyr,
 Beständigt gladt försvinna
 Och smärtan ej dig hinna.

Och må, som nu, du nöjd och from,
 Än i din sena ålderdom,
 Blott vänner kring dig samla,
 Som älska ömt den gamla!

15.

Skön är den dag, som fått bära ditt namn,
 Hjertligt vi fira den alla,
 Gerna vi sluta dig ömt i vår famn,
 Då dig Charlotta vi kalla.
 Kärlek och vänskap och glädje och skämt,
 Alla hos dig nu ett möte ha' stämt.

Och då vi önska dig lycka och fröjd,
 Hjertligt vi sluta oss samman:
 Mätte du länge få lefva förnöjd,
 Och uti glädje och gamman;
 Alltid och rikligt få njuta allt godt,
 Uti det stora, så väl som i smått.

Då skall vårt glada och trefliga lag,
 Hit hvarje år komma åter:
 Och vi få fira den lyckliga dag,
 Med sina nöjen och ståter.
 Alltid den dagen har varit mig kär,
 Namnet Charlotta i minnet jag bär.

16.

Vi vandrat från vårt hem i dag,
 Vid hanens första skrik,
 I takt med morgonvindens sus
 Och fåglarnes musik.
 Och nu i högtidsdrägt vi stå
 Med daggbestänkta hår,
 En glädtig ungdomsskara går
 Att fråga hur du mår.

Nyss en utaf oss ropte: hör
 J vänner i vårt lag,
 I dag ju gladt man fira bör
 Vår vän, Johannes dag.
 Och detta just nu skälet är,
 Hvarföre här vi stå
 Så 'utstofferade *) i dag
 Och niga då och då.

17.

Re'n solen ifrån bergets topp,
 Så vänligt helsat dig.
 Hon först af alla stigit opp
 Och herrligt smyckat sig.
 Hon lyser nu så klar och skön
 Och jorden blomsterklädd och grön,
 Din namnsdag fira vill också
 Och friska blommor skall bestå.

Jag äger icke solens glans;
 Nej, jag helt enkel är,
 Och ingen liten blomsterkrans
 Jag i mitt sköte bär.
 Men vänskap, uti friska drag,
 Som blomstra skall allt mer hvar dag
 Och aldrig vissna bort för dig;
 Den skall i dag du få af mig.

*) Denna bör användas då någon utklädning skett på morgonen.

18.

Vintern står så kall i nord,
 Snö han bär i håren,
 Lik en gubbe, som allre'n
 Mogen är för bären.

Derför ega vi ej nu
 Blommor, att dig gifva;
 Gällde önskningar, du ej
 Skulle lottlös blifva.

Dock uti vårt hjertas djup
 Ock en blomma trifves;
 Redlig vänskap heter den;
 — Den i dag dig gifves!

19.

Med tjusning fira vi den dag
 Som har ditt namn fått bära;
 Det är och blir vår skönsta lag,
 Att dig af hjertat ära.
 Hvem är som ej i dag med mig,
 Med fröjd och glädje helsar dig.

Må du all sällhet njuta få,
 Dig sorgen aldrig hinna;
 Din väg bland sköna blommor gå,
 Och så du qvällen finna.
 Så skön, som morgonstunden var,
 Din hela lefnad mild och klar.

Sist vill jag än en önskan ge,
 Kanhända ock den bästa:

Att snart dig uti brudstoln se,
 Du vill väl lyckan fresta:
 Att äkta ståndet smaka på
 Och sedan liten ättling få?

20.

Kära, lilla, snälla vännen min
 Ack, nog vet du att på namnsda'n din,
 Fast jag ej fått snille,
 Jag så gerna ville
 Ge en liten önskan, rar och fin.

Men hvad skulle jag dig önska då,
 Ack, det kan jag icke rätt förstå;
 Bli det till din lycka,
 Får du ej förtycka,
 Att jag vill dig önska: Fästman få.

Om, som mången, ditt parti du tar
 Att gå ogift uti all din dar,
 Sen du skall dig ångra;
 Derfor nu ej krångra
 Ja, jag ber dig, ej så tokig var.

Kommer någon som ditt tycke får,
 Som kan föda dig, så det förslår;
 Lycklig må du blifva,
 Ej med honom kifva;
 Lätt och lustigt tiden då förgår. — Sann.

21.

Gerna jag ville en önskan så grann,
 Dig uppå namnsdagen gifva

Men jag förstår ej, om rätt det går an,
 Kanske det näsvist skall blifva.
 Dock jag mig dristar försöka ändå,
 Men, Herre Gud! om jag korgen skull' få
 Då skall i verlden, så sorgsen jag gå,
 Och aldrig mer vill jag skrifva.

Må, ej för trött, ifrån morgon till qväll,
 Du hinna sysslorna sköta,
 Och man mot dig vara foglig och snäll,
 Alltid dig vänligt bemöta;
 Tills du en gång, i ditt trefliga bo,
 Sjelf kan få lefva, i fred och i ro,
 Och åt den älskade vill dig förtro;
 Lycklig att tiden förnöta.

22.

Kunde jag sjunga en visa, så skönt,
 Säkert jag sjöng till din ära;
 Gerna jag bunde af blommor och grönt
 Kransar som du skulle bära;
 Men då jag nu ingen sångfågel är,
 Blommor och grönt icke jorden nu bär,
 Ej någotdera af mig du begär
 Uppå din namnsdag den kära.

Mottag min önskan, den hjertliga, nu
 Bättre jag har ej att gifva;
 Mätte bland lyckliga, lyckligast du,
 Alltid, ja alltid få blifva.
 Skönhet och godhet dig Herren ju gaf
 Vandra förnöjsamt, och vik aldrig af;
 Då blir du lycklig, tills sist i din graf
 Tåren får namnsdagen lifva.

II. Till Födelsedagar.

23.

Så lefnadsglad och yr du går
 I dans och muntra lekar;
 Rätt så! — snart ålderns dag dig når,
 Som hvarje nöje nekar.

Som sommardagen flyr sin kos,
 Och gröna blad bli gula,
 — Så vissnar äfven kindens ros,
 De täcka drag bli fula.

Men räds dock ej! Helt lugn förglöm
 Den dunkla framtidsdagen,
 Och i ditt hjerta endast göm
 De skönaste behagen!

24.

Lifvets dagar snabbt försvinna,
 Rinna
 Bort, som flodens våg,
 Der den mellan trånga stränder
 Styr med rastlös fart sitt tåg,
 Emot obekanta länder.

Hur din lefnads flod må tåga,
 Våga
 Dock med mod att se
 Målet, om ock klippor bryta
 Dina vägar! — Lid men le!
 Qvalet skall i fröjd sig byta.

25.

Hur lifvet ändå vexlar om!
 Jag mins hur förr det var,
 När du, ett litet barn, här kom,
 Med blick så ljus och klar.

Den blicken har du kvar ännu,
 Än syns den lika god;
 Men vuxen tärna ser jag ju,
 Der nyss den lilla stod.

Blif alltid som du hittills var,
 I själen glad och mild;
 Då känna vi i ålderns dar
 Ännu din ungdomsbild!

26.

Tjugu år, hvad vackert tal!
 Ynglingarne blicka
 Redan kring sig, för ett val
 Af en trogen flicka.

Älskarn går, så öm och kär,
 Efter bruden trånar;
 Rättnu smides guldring här,
 Der ditt namn man lånar.

Hör då, hvad vi spå dig nu,
 (Så är ofta öfligt!)
 Nästa år helt visst som Fru,
 Helsa vi dig höfligt.

27.

Sälla dag, som har oss lifvet gifvit,
 Hvarje år med glädje firas du;
 För vårt minne du så kär har blifvit,
 Allt ifrån vår spåda barndom ju.
 Gud välsigne dig på denna dagen
 Och allt godt han må förläna dig:
 Måtte skönhet, glädje och behagen,
 Alltid följa dig på lifvets stig.

Åren flygta, tiden snart försvinner,
 Sedan barndomsåren gått förbi;
 Hjärtat af en hemlig längtan brinner,
 Säkert vill du liten fästmö bli.
 Måtte någon kunna värdig vara
 Att ditt ädla, goda hjerta få,
 Ja, du får ej nej åt alla svara;
 Allt för många korgar blir det då.

28.

Vår födelsedag är oss alla så kär,
 Vi glädjas då den kommer åter,
 Dock finnes det mången, som dåraktig är
 I stället att glädjas — hon gråter.
 Ja, åren ju flygta, och håren bli grå,
 Och dock ingen fästman man lyckats att få
 O tid! om vi hade dig åter.

Nu önska vi alla af hjerta och själ,
 Att så ej med dig det må blifva;
 Men skulle det hända, så är det ditt fel,
 Om alla du korgen vill gifva.

Ty då skall du ensam i världen få gå,
Och gammal mamsell skall man kalla dig då,
Och sedan på kartan dig skrifva.

III. Till både Födelse- och Namnsdagar.

29.

Hur täck står icke jorden nu!
I vårens glada skrud,
Med blommor klädd, den liknar ju
En festligt smyckad brud!

Men du uti din jungfrubur
Så stilla sitter här;
Så blicka ut i Guds natur,
Som dig sin helsning bär!

Ej blott kring ängen, himlens vind
I munter lek hörs gå,
Den smeker ock den ungas kind
Med helsans rosor på.

Och solen der ej endast ler
Emot den gröna jord;
Sin varma kyss den äfven ger
Åt ungmön uti nord.

Åck, vårens dag, så mild och skön,
Är dock helt snart förbi;
Men må ditt lif — så är min bön —
En ständig Majdag bli!

30.

En dag är varm, en dag är kall,
 En dag ler soln; men regnets svall,
 Den nästa kommer åter; —
 Så äfven under lifvets tid
 Allt vexlar, i en ständig strid;
 — Än gläds mån, än man gräter.

Och därför nu vi önska dig,
 Att vandringen på lifvets stig
 För dig så lycklig blifver,
 Att hur de vexla, dina år,
 Dock glädjen öfver sorgen rår
 Tills himlen lönen gifver.

31.

Af fåglars sång der uti lunden
 I dag jag tidigt blifvit väckt,
 Och jag då satte mig, på stunden,
 I hopp att skrifva — något täckt.

Men då man vill det bäst skall blifva,
 Det ofta sämst plär bli ändå;
 Dock kan du versen sönderrifva
 Om ej ditt bifall den skull' få.

Ej skönhet jag behöfver önska
 Du är som rosen blomstrande;
 Men måtte din få ständigt grönska,
 Och åldern inga skrynklor ge.

Ack, må den oskuld, som du äger,
 I hjerta djupa rötter slå;

Allt annat godt *den* öfverväger,
Och alltid blir du lycklig då.

32.

En liten krans förgät mig ej!
En skänk, en bön, till dig må blifva
Ack! om du då mig ville gifva
Till svar, ett enkelt hjertligt, — nej!

33.

När du var barn, du mins väl än,
Då kallade en hvar dig vän,
Som gladt med dig här lekte
Och jollrade och smekte.

En utaf dem är herre nu,
En annan är en ståtlig fru,
Och af de fordna vänner
Ej mången nu dig känner.

Men vi, som fått din vänskap se'n
Vi bringa dig en hyllning, ren,
Och önska dig, till »griften»
All fröjd i lyckans skiften.

34.

Ännu har ängen blomster kvar,
Att till en krans dig vira;
O, måtte så vi många dar
Få dina lockar sira!

Men må för dessa blommor dock
En annan vi ej glömma,

— En ros, ej för din fagra lock,
Men för ditt hjerta ömma.

Den rosen känner du väl, vän;
Vår vänskap vi den kalla;
Ack, aldrig får hon vissna, den,
Det lofva vi dig alla.

35.

Så gula falla bladen
På höstens nakna äng,
Och dagen tvär och mulen,
Går tidigt uti säng.

Då blir så tungt och öde
På nordens frusna strand,
Flyttfåglarne de skynda
Till söderns ljumma land.

Men du i höga norden
Går än din lugna stig;
Du älskar fosterjorden
Och här man älskar dig.

Om fält och lunder blekna
Och blomman faller af,
Ej bleknar dock vår vänskap,
Den följer dig till graf.

36.

Ännu naturen vänligt ler,
Och odlarns tegar, hvart du ser,
De gyllne skördar bära.
Af dem du denna lära får:

Att som man här i tiden sår,
Så får man också skära.

Den läran bör dig vara kär:
— I lifvets vår du sådde här
Allt, hvad ett redligt hjerta
Kan, den skörd som det beskär
Är den, att lugn, du alltid bär
Hvar möjlig jordisk smärta.

37.

Ren lyser vårens sol så skönt
Utöfver dal och berg,
Och jorden kläder sig i grönt
— I hoppets glada färg.

Förstå den vink, naturen ger:
Var såsom solen varm,
Och när du lifvet qualfullt ser,
Bär hoppet i din barm!

Ty skördar en gång sorgens höst
Hvad nu med fröjd du sår;
— Glöm aldrig denna enkla tröst.
Det blir väl åter vår!

Ja! det blir vår och sol på nytt,
Som smälter vinterns is,
Och kylig jord blir snart förbytt
I vårligt paradys.

Gå därför fram din väg med mod
Och var — när ålderns snö
Gör locken hvit — än huld och god,
Som nittonårig mö!

38.

Ack, snart vår vän, man dig ej ser
 Bland flickor uti dansen;
 Du dina vänner öfverger
 För gröna myrtenkransen.

En mängd bestyr dig vänta se'n,
 På dem du nu knappt tänker;
 Dock! från din barndoms himmel ren
 En minnets stjerna blänker.

Då när du ser den stjernan blid,
 Förgät ej oss, som hoppas.
 Att under all din lefnadstid
 Blott glädjens rosor knoppas.

39.

Vi ville dig gerna bjuda
 Af rosor en fager krans;
 Men sjelf du ju blommor äger
 Som hafva en högre glans.

De blommor du här i hjertat,
 I kärlekens rosengård,
 Om hvilka en vänlig engel
 Beständigt har trogen vård.

O, måtte de aldrig vissna,
 De rosorna i ditt bröst!
 O, måtte det för din kärlek
 Ej någonsin blifva höst!

Då skall du mer säll än andra
 Gå fram genom lifvets dal,
 Och slutligen saligt träda
 Med maken i himlens sal.

40.

Mins du hur det i skriften står,
 Att det är icke godt,
 Att mannen här allena går,
 Att vinna lyckans lott.

Så gå ej längre kall och tvär
 Emot det täcka kön;
 Nej, skaffa dig en maka här
 — En maka god och skön!

Det önska vi på dagens fest,
 På det att när vi gå,
 Att gratulera dig härnäst
 Det blir som fästman då.

41.

Du gamle! i din ålders höst
 Den trösten ännu eger,
 Att hvarje röst
 Åt dig med vördnad säger:
 Du för oss alla städse var
 I råd och dåd en älskad far.

Lik eken du orubblig står
 Mot lifvets stormar alla;
 Ditt silfverhår
 Man kan med rätta kalla
 En hederskrona; och vår bön,
 För dig är glädjens högsta lön!

42.

Du vårdat de växande telningar, du,
 I barndomens dagar du ömma!
 Så vilja sin kärlek de tolka dig nu;
 O, skulle de sådant förglömma!

Än minnas de modrens förmanande röst;
 Att följa den, nu de dig lofva;
 Ty, veta de väl, för ett älskande bröst
 Är detta den skönaste gåfva.

Då skall uti ålderdomsdagen du än
 Se glad på din lefnad tillbaka,
 Med vördnad betraktad, för hvarje en vän,
 Välsignad af barn och af maka.

43.

All grannlåt jag på båten ger,
 När jag en liten önskan skänker;
 Ty den, som alltid hjertligt tänker,
 På sådant lappri aldrig ser.

Allt godt, som sjelf du önskar dig,
 Jag i min önskan innesluter.
 Och när du sen det goda njuter,
 Då tänker du helt visst på mig.

44.

Der vexla från Edens tider
 Tre blomster på jorden än;
 Den ena är skär som rosen,
 Och *Kärleken* kallas den.

Den andra är blå som himlen,
 Den blomman vi nämna *Tro*;
 Den tredje är grön som gräsen
 Som ljusligt på ången gro.

Den blomman är *Hoppet*. Alla
 Från himlen stamma de;
 O, måtte till lifvets skymning
 Du ega dem alla tre!

45.

Jag vill en liten önskan gifva,
Som hjertlig är. — Fast icke grann,
Den nog ändå skall omtyckt blifva,
Du vet ju jag ej bättre kan.

Ack må din ungdom gladt förflyta,
Dig aldrig lifvets stormar nå,
Och dagens fröjder aldrig tryta,
Om natten trygg du hvila får.

Ja, må alltjemt du lycklig vara,
Din mandom som din ålderdom.
Hvad gör det väl att åren fara
Och aldrig mera vända om?

När med grått hår och skrynkad panna,
Du dig på världen trampat trött,
Då skall du nöjd vid grafven stanna
Att der i lugn få sofva sött.

46.

Att le är jordens vishetslära,
Att le i sjelfva sorgens natt;
Vill du de ord i minnet bära,
Du har i dem den bästa skatt.

Om dig förtälet orätt hinner,
Var lugn och småle, du, ändå;
Mer än förtalaren du vinner —
Tro mig, min vän! just deruppå!

För den, som sörjer jemt, en öken
Blir bela jorden ju rätt snart;
— Men ler du blott, det dunkla töcken
Flyr bort, och glädjens sol ler klart.

47.

Ifrån mitt enkla hem
 En helsning jag dig sänder;
 Så tag den vänligt mot
 Och lyssna till min sång,
 Der lefnadsglad du går
 Vid insjöns täcka stränder.
 Men dina vänner dock
 Ej glömma någon gång.

Se dessa ha i dag
 Sin röst med min förenat;
 Men tag ej våra ord
 För vanligt joller blott:
 Ty vi uppriktigt sagt
 Hvad våra hjertan menat,
 Då här vi önska nu
 All sällhet på din lott.

48.

Du är oss kär
 Och därför här
 Vår röst vi vilja höja,
 Att önska dig
 På lifvets stig:
 Det, som kan bäst förnöja.

En dag af ro,
 I eget bo,
 Der ingen sorg får tära;
 Långt lefnadslopp,
 — Se der vårt hopp! —
 Sist dö i frid med ära! —

49.

Elise! se här en ringa gärd
 Af den, som dig värderar;
 Vi ville ge långt mera;
 Ty mera är du värd.

Dock i din goda, varma själ
 Ej strängt du någon dömmar,
 Men gåfvans ringhet glömmar
 För den, som menar väl.

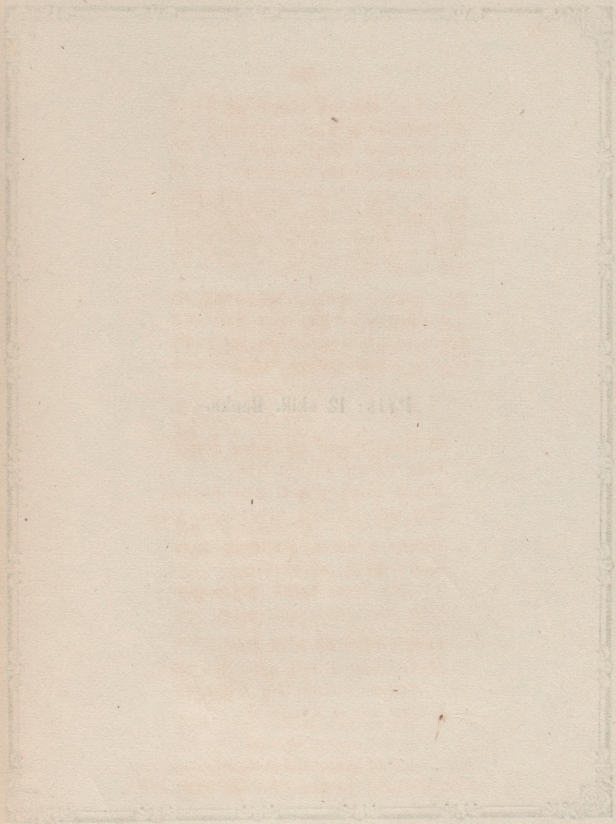
Om därför nu med enig röst
 All sällhet vi dig önska;
 Må lyckans planta grönska
 För dig till ålderns höst.

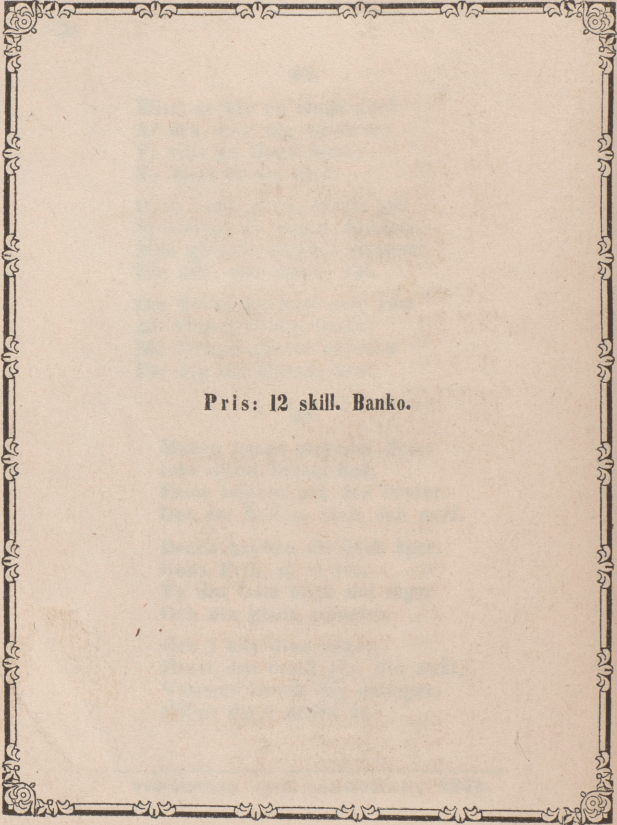
50.

Mellan jemna stränder flyter
 Icke alltid lifvets flod,
 Emot klippor ock den bryter,
 Der det fordras kraft och mod.

Denna kraften du dock äger,
 Goda Erik, så vi tro,
 Ty din fasta blick det säger
 Och din glada sinnesro.

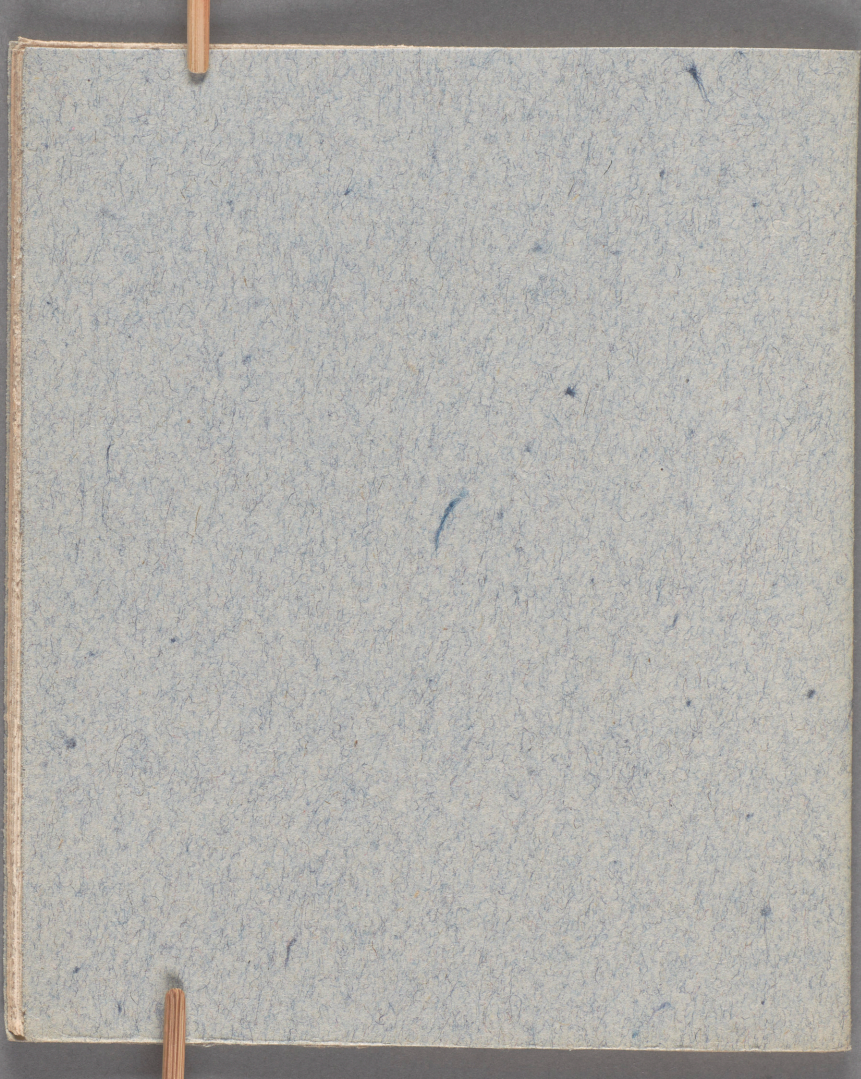
Och i alla dina dagar,
 Hvert den också går, din stråt,
 Vänners kärlek dig ledsagar,
 Följer dig i döden åt.

Pris: 12 skill. Banko.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33

Centimetres

Kodak Color Control Patches

© Kodak, 2007 TM: Kodak

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

